

Ιωάννης Τσιουράκης

Υποσχέσεις
του
Φθινοπώρου

Θεσσαλονίκη 2010

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου

Επιμέλεια: **Ιωάννης Τσιουράκης**

Copyright: **Ιωάννης Τσιουράκης, Θεσσαλονίκη 2010**

ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://hxosplagiosmonos.blogspot.com>

e-mail: ioannis_t@yahoo.gr

ISBN: 978 – 960 – 92865 – 0 – 3

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Ελληνικής Νομοθεσίας ((Ν.2121/1993, άρθρο 51, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις Βέρνης – Παρισιού, που κυρώθηκε με τον Ν. 100/1975 περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Ιωάννης Τσιουράκης
Υποσχέσεις του Φθινοπώρου

Θεσσαλονίκη 2010

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Βιβλία:

Ήχος Πλάγιος. Μόνος..., ποίηση, εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος, 2008

Στον χτύπο επάνω της καρδιάς, ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Τα γράμματα της Υβόννης, νουβέλα, εκδόσεις Δρόμων, 2010

e-book:

Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια, , ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη, ποίηση ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου, ποίηση, ιδ. έκδοση εκτός εμπορίου, 2010

στη Νίκη

I

Υπόκλιση

Θέλω
τα γόνατα σου να φιλήσω
γιατί γονατιστός
τραβάει κανείς στον έρωτα
κ' υποκλίνεται.

Γυναίκα πανσέληνη

I

Αγκαλιάζω τα δειλινά
που κρύβουν εντός τους το βάδισμα σου

γυναίκα πανσέληνη
κάποιου φεγγαριού ψηθύρισμα στις καλάμιές τις λίμνης
το χαμόγελο σου

γυναίκα των νερών που τραγουδούν
και των βημάτων που σπαρταρούν ανάμεσα στα κύματα
πριν τρέξουν να μπερδευτούν σε μια αγκαλιά

αγκαλιάζω τα μάτια τα γιορτινά
αγκαλιάζω τη σιωπή και τη φωνή τους

γυναίκα πανσέληνη
το χρώμα που τύλιξες το τελευταίο του ήλιου
κι έφτιαξες ρούχο βραδινό να το φορέσεις
σ' ένα περίπατο καλοκαιριού
στην αγκαλιά μου.

II

Κοιτάζω τα φεγγάρια στα μάτια σου
γυναίκα καλοκαιρινή
πως σμίγουν το πριν με το μετά
το σήμερα με το αύριο πως κάνουν ένα

κοιτάζω τα λιμάνια
όχι που πίσω τους άφησαν τα χρόνια
μα εκείνα που θα ταξιδέψουν
τα χέρια και τα μάτια που θ' αγγίξουν
τους καβοδέτες τους αρμυρισμένους

γυναίκα θαλασσινή
που χάραξες με διαβήτη την πορεία
κι ανοίγεται το καράβι στα πελάγη.

III

Γυναίκα της φωτιάς
που λίκνισες τούτο το κορμί το αληθινό
στα ξύλινα στηρίγματα της νύχτας
και φώτισε η πλάση

γυναίκα της φωτιάς
που άπλωσες τα χέρια
πόθους να συδαυλίσεις πυρωμένους στα στήθη
και ράγισες στα δύο την πέτρα που πατώ.

Γυναίκα
που λιμνασες πάνω στα χείλη το φιλι
κι έπειτα το ταξίδεψες στο σώμα
νύχτα και μέρα κάνοντας ένα
μπερδεύοντας τη λογική με το παράλογο
πάνω στα σεντόνια της ψυχής μου.

Παλιά γραφή

Σε μια παλιά γραφή, οι λέξεις
«δε θα 'ρθε», λέγανε στους περαστικούς
και να που τώρα
φανερώνεσαι πριν το φως του ήλιου
και ξημερώνεις την ψυχή μου.

Ρώγα σταφυλιού

Στέκει ολόρθη η ρώγα
σταφυλιού θαρρείς
για να την τραγανίσω
σε μια στιγμή αιωνιότητας...

Παλιά αίγλη

Πριν ξημερώσει κατηφορίζεις
απ' το κόκκινο του ουρανού φεγγάρι
βαστώντας τα όνειρά μου
απαλά
συντροφευμένα από εσένα
χαμογελαστά

κι απ' το απέναντι παράθυρο
κοιτάζουν τα περασμένα χρόνια
τα λυπημένα
καθώς το παιδί
με χρώματα αχνά ζωγραφίζει
την αίσθησή τους
σε χαρτί λεπτό
φθειρόντας έτσι την παλιά τους αίγλη.

Πότε όστρια, πότε σιρόκος

Στον άνεμο αφήνω λόγια που χορεύουν

πότε όστρια, πότε σιρόκος
ζαλίζουν τα σημεία στίξης και τ' αφήνουν
στα πόδια προτάσεων παλιών
που ξέμαθαν πια να περπατάνε

στα υγρά του φθινοπώρου μάτια μου
να πάρουν μουσική οι λέξεις
από εκείνον τον ήχο τον παράξενο
του βιολιού μέσα απ' το κύμα

πριν βρουν στην αγκαλιά σου απάγκιο.

Ο έρωτας που τριγυρνά

«Είναι ο έρωτας που τριγυρνά
πάνω στα χείλη τα διψασμένα»
μου λες

κ' είναι η χώρα η μακρινή
που γύρεψα κάποτε να ταξιδέψω
που στρώνεται
χαλί παχύ
κάτω απ' τα πόδια μου τα κουρασμένα...

Τα μονοπάτια του φεγγαριού

Φωνάζει τ' όνομα σου απόψε το φεγγάρι
στα μονοπάτια του τα φωτισμένα
και στις κρυφές του τις στοές.

Κι έχουν οι άνθρωποι σωπάσει στους δρόμους
έπαψαν οι κόρνες να μονολογούν το πένθιμο τους παραμύθι
ένα λευκό πουλί μονάχα
σα περισσότερι πουλί
αφήνει κάτω απ' τα φτερά του
σκόνη χρυσή καθώς πετάει

όπως τα λόγια μου
που χαμογελούν
καθώς για εσένα μιλούνε.

Ανθάκια μυγδαλιάς

Έτσι όπως παίρνει τα δάκρυα ο άνεμος καμιά φορά
από τα μάτια στο χρώμα
έτσι τ' ανθάκια τα μικρά της μυγδαλιάς
αφήνει στα μαλλιά σου
στολίδια μικρά με το πρώτο της μέρας χρώμα.

Μόνο που τώρα

Μόνο που τώρα, μονάζω στον δικό σου έρωτα
χρόνο δεν επιτρέπω να χαθεί σε πράγματα άλλα
κι όταν νυχτώνει, λιτανεύω το φιλί σου.

Πώς να εξηγήσω τη φυγή

Τώρα
πώς να εξηγήσω τη φυγή
που πρέπει απόψε να τελέσω
πώς να σταθώ
κάτω απ' τα βλέφαρα τα δακρυσιμένα
τα δικά σου
και τα δικά μου
πως να σωπάσω τη φωνή
που μου φωνάζει «Μη»;

Είναι που κάθε βράδυ

Είναι που κάθε βράδυ
προσκυνώ το ναό της ψυχής σου
κι αποτάσσω από μέσα μου την αμαρτία.

Οι παλμοί που με διαπερνούν

Πλάι σου κουρνιάζω
νεογέννητος καθώς είμαι
βάζω το χέρι επάνω στην κοιλιά
νιώθω τους παλμούς να με διαπερνούν
γίνονται και δικοί μου παλμοί
γίνονται και δικοί μου λυγμοί
καθώς νυχτώνει
και σκοτεινιάζουν οι γωνιές μας στο σπίτι...

Ευχές

Γίνονται οι ευχές σου
δάκρυα βροχής μέσα στη νύχτα
λουλούδια κόκκινα κι αρώματα
υγρά φιλιά πάνω στα στήθη
που σε γυρεύουν...

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου

Αγαπώ τους μήνες που περνούν
τις υποσχέσεις του Φθινοπώρου
που δεν έφθειρε ο άνεμος
τα παιγνίδια τα παιδικά
τα πεσμένα στο χόμα φύλλα
τα πέδιλα του καλοκαιριού
τα ξεχασμένα στη ντουλάπα
τις σημειώσεις που κιτρίνισε ο ήλιος
τα πινέλα που αφήσαμε στο νέφτι
από το βάψιμο του κάγκελου στο μπαλκόνι
τις φωτογραφίες με τα χαμόγελα
που τόσο πλατιά απλώθηκαν
κι αφέθηκαν να ταξιδέψουν στη μνήμη
τα βότσαλα του βυθού
στο μαρμάρινο πάσο της κουζίνας

τα μάτια σου αγαπώ
που συδουαλίζουν τις φωτιές στα στήθη μου
κι ακούγονται τριγύρω τους τραγούδια καλοκαιρινά
και μελωδίες αστεριών
που δε χαθήκανε στο πρώτο φως της μέρας
κι όταν ξαπλώνω
έρχονται και με σκεπάζουν
με το λαμπερό τους γέμισμα
στου φεγγαριού το σώμα
που αφήνει το φιλιά σου στο κορμί μου

Βλέπω την αγάπη σου που ανθίζει

Βλέπω την αγάπη σου που ανθίζει
στην πέτρα επάνω και στη θάλασσα
και στου βουνού τη ρίζα την υγρή
από του ποταμού του χορευτή το γύρισμα
οπίτι ζεστό να υψώνεις
για τη ζωή που ονειρευθήκαμε.

Κι εγώ, ένας μικρούλης ήλιος
τόπι στα πόδια των παιδιών
απ' την αυγή ως το σούρουπο
γέλια να βγάζω στην αυλή
και να φυτεύω φως και άνθη λουλουδιών
στα μακριά σου τα μαλλιά.

Πατρικό σπίτι

Φέρνω στη μνήμη
τα παιδικά σου γέλια
και τα παιγνίδια του καλοκαιριού
που μου εμπιστεύθηκες πλάι στο κύμα.
Το πέτρινο πατρικό σου σπίτι
το κοριτσιόστικο δωμάτιο
το κουζινάκι της αυλής
τον γκριζο μεγάλο γάτο
τις μπούκλες τις φουντωτές σου.

Καπνίζει πάντα το τζάκι του σπιτιού
όλο χαμόγελα και φωτεινές αγκαλιές
στέκουμαι στην είσοδο της αυλής πριν μπω.

Προσεύχομαι.

Είναι το σπίτι που μεγάλωσες...

Το τραγούδι των παιδιών

Έφερε ο άνεμος μια σου εικόνα εδώ
γέμισε χαρά ο τόπος
σα το τραγούδι των παιδιών
όταν χαρίζουνε τη μέρα στο παιγνίδι.

Απομεσήμερα μάτια

Αυτά τα μάτια σου τ' απομεσήμερα
πως με κοιτάζουν τόσο φωτισμένα
όταν θλιμμένος από τραβιέμαι στην γωνιά
κι αφήγουνε ελεύθερα να μ' αγκαλιάσουν
χιλιάδες χρώματα και μουσικές
και νανουρίζομαι παιδί μικρό στην αγκαλιά σου.

Θέλω για επαναστάσεις να γράψω

Θέλω για επαναστάσεις να γράψω
Και πάντα τα γράμματα σχηματίζουν
τη λέξη "σ' αγαπώ"...

Το πηγάδι

Άκουσα την ηχώ μου στο πηγάδι
έφερε πίσω το «σ' αγαπώ»
μόνο που είχε ντυθεί το άρωμα σου
κ' είχε το τσιμπιδάκι των μαλλιών
που έχασες προχθές
στο απογευματινό μας το παιγνίδι
πλάι στο πηγάδι
όπως έβγαζα νερό με τον κουβά
κι έριχνα μικρές γουλιές
στο κλείσιμο των μοιρών σου

άνοιγαν σιγά σιγά
κι έτσι ντροπαλά
και γέμιζε χρώματα ο ουρανός.

Μέρες καλοκαιριού

Ανθισμένο λουλούδι στα μαλλιά
οι μέρες του καλοκαιριού που ζήσαμε
κ' οι νύχτες που σμίξαμε
πάνω στο κύμα το ζεστό
κι ονειρευθήκαμε
γλυκό κρασί στα χείλη που μεθάει

και τούτο το φθινόπωρο
στη μέθη πάνω του καλοκαιριού θα ξαποστάσει
και θα αφεθεί
φυλλαράκι στον άνεμο για να μας ταξιδέψει

Μαγεμένο κογχύλι

Είναι τα βράδια που βυθίζομαι
στο σώμα του πελάου

κι όπως γυρίζω

ένα κογχύλι φέρνω μαγεμένο
απ' τη φωνή σου

που έμαθε γλυκά να τραγουδά
και να ονειρεύεται...

II

Είναι ένα μέρος κρυφό

Η μικρή μας πόλη ντύνεται σιγά σιγά τα γιορτινά της κι εμείς
χέρι χέρι πιασμένοι διασχίζουμε την παραλιακή.
Μακεδονία Παλλάς, Λευκός Πύργος, Αριστοτέλους, Λαδάδικα.
Στις βιτρίνες κοιτάζω το πρόσωπο σου.
Ήλιος του Μεσονυχτίου, κι όλα γύρω σου λάμπουν.
Η λάμψη αυτή αγγίζει κι εμένα.
Με ζεσταίνει.

Πλησιάζουν Χριστούγεννα...
Κι αλήθεια πώς να μετρήσω την φετινή μου ευτυχία;

Επιστρέφουμε αγκαλιασμένοι.
Στο δωμάτιο, εκτός από γλυκά
θα μοραστούμε αγκαλιές, φιλιά κι όνειρα.

Θυμάσαι που βγάζουν όλα τούτα τα μικρά βαρκάκια;

Είναι ένα μέρος κρυφό.
Αν κλείσεις τα μάτια την είσοδο του θα δεις
αν τ' ανοίξεις εκείνο θα χαθεί.

Μένουμε με τα μάτια κλειστά.
Αγγίζουμε στα τυφλά ο ένας τον άλλον.
Σκιρτούν αλλιότικα τα σώματα, οι ψυχές.

Κι εκείνο το πολύχρωμο Καρουζέλ
πίσω από τα μάτια τα κλειστά μας
έχει παιδιά γεμίσει και μουσικές...

Πρέπει ο άνεμος να 'σαι

Πρέπει ο άνεμος να 'σαι, μέσα σε τοσοδούλα δαχτυλήθρα
χώρεςες το δάχτυλο και κέντησες χρυσές κλωστές σε πανί λευκό.

Κοιμούμαι ως αργά τα πρωινά.

Στο κομοδίνο πλάι μου έχω μια μικρή σου φωτογραφία, μια καρδιά
αρκουδάκι ξαπλωμένο και κλειδιά ενός σπιτιού που με περιμένει.

Απόγευμα επιστρέφεις, η δουλειά δύσκολη, το ταξίδι μεγάλο.

Στέκουμαι στην είσοδο του σταθμού και σε περιμένω.

Δε θέλω μόνη σου να επιστρέφεις.

Κάποτε όμως δεν το μπορώ, λείπω στη δουλειά.

Η σκέψη μου πάντα εκεί.

Στέκεσαι πλάι στον παππούλη με τα λαχεία.

Το φόρεμα σου εφηβικό, έτσι και η ψυχή σου.

Περιμένεις το λεωφορείο.

Τέσσερεις στάσεις και θα κατέβεις.

Δεν ακούς τις συζητήσεις τριγύρω

από τ' ακουστικά σου βγαίνει μι' απαλή μελωδία, σ' αγκαλιάζει.

Χαμογελάς, σιγοντάρεις τον καλλιτέχνη, κάποτε μελαγχολείς.

Προχωράς χορευτά

μοιάζεις με νεράιδα που γλιστρά στα νερά λίμνης

που βούτηξε μέσα της ο απογευματινός ήλιος.

Δε σου το πα ποτέ.

Είχες προπορευθεί κάποια στιγμή που κατεβήκαμε στο σταθμό.

Κατάλαβες πως έμεινα πίσω.

Έστρεψες το κεφάλι.

Χαμογέλασες.

Μου ταίριαζες τότε τη μορφή σου μ' εκείνες των νεραϊδών

και δεν ήταν γι' αυτό

μα από τότε κάθε που σε κοιτάζω μου μοιάζεις νεράιδα.

Έχεις την τσάντα περασμένη στον ώμο.

Κοντοστέκεσαι, για λίγο ψάχνεις τα κλειδιά.

Τα βρίσκεις.

Ξεκλειδώνεις την είσοδο, κλειδώνεις εκ νέου
έπειτα το ίδιο στη φωλιά σου.
Στη φωλιά μας.
Κάτι άνετο φοράς, κάτι απλό και κάθεσαι στο κρεβάτι.
Με παίρνεις στο τηλέφωνο, μα εγώ
έχω όλη τούτη τη σκηνή δει κι ας μας χωρίζουν χιλιόμετρα.

Μιλούμε.
Λίγο ή πολύ δεν ξέρω να πω
νιώθω πάντοτε πως είναι λίγο, πολύ λίγο.
Ξαπλώνω και σου γράφω.
Μοιάζουν να μην έχουν τέλος οι λέξεις κι απόψε.
Θα κοιμηθώ και θα χω τυλιγμένο το μαξιλάρι στην αγκαλιά μου.
Έχει το άγγιγμα σου.
Την ανάσα.
Το άρωμα...

...όπως και η ψυχή μου...

Έχω μια εικόνα για εσένα φυλάξει

Είναι παράξενο όταν βρέχει τα καλοκαίρια.
Νοτίζουν οι εικόνες που έκλεισαν εντός τους τα μάτια,
τα πέλματα καθώς αγγίζουν το πάτωμα, τα όνειρα, τα λόγια...
Μόνο τα φιλιιά έτσι καθώς περισσότερο υγραίνονται νοστιμεύουν
τις αισθήσεις κυκλώνουν
τις παρασέρνουν οι σταγόνες στον όμορφο τους χορό.

Έχω μια εικόνα για εσένα φυλάξει.

Λίγα κρινολούλουδα, βαρκάκι μικρό
μια λίμνη παραδομένη στην απλότητα
την γαλήνη και την μαγεία του απογευματινού ήλιου.
Έχεις ντυθεί το λευκό σου φόρεμα
κατεβαίνοντας για τον μόλο βαστάς στο χέρι τα παπούτσια.
Δε σε γνοιάζει που βαδίζεις ξυπόλυτη, αντίθετα το διασκεδάζεις.
Χαμογελάς.
Στέκουμαι συγκρατώντας μετά βίας, κοιτάζοντας σε, το κουπί
έχοντας το άλλο αφήσει δευτερόλεπτα πριν στο ξύλινο σκαρι.
Ζωγραφίζω στον μέσα μου καμβά κάθε σου κίνηση, κάθε φιγούρα
χορευτική του φορέματος, κάθε σου λέξη.
Ζωγραφίζονται και οι λέξεις κάποτε...
Σε πιάνω από το χέρι.
Περνάς προσεκτικά μέσα στην βάρκα.
Κάθεσαι.
Με τα κρινολούλουδα στα χέρια και πίσω σου
ν' απλώνεται η λίμνη, μοιάζεις μορφή αναγεννησιακή.
Καθώς ανοιγόμαστε στο νερό σου μιλώ για το φεγγάρι
πριν ακόμα εκείνο βγει, με στίχους της στιγμής
που ένας ένας θα χαθούν στον απαλό κυματισμό.
Απλώνω το χέρι, το δικό σου εσύ.
Αγγιζόμαστε κάπου μεταξύ τροπόσφαιρας και στρατόσφαιρας
μεταξύ Βόρειου και Νότιου τροπικού κύκλου...

Μιλούν τα βλέμματα.

Λένε άλλα από εκείνα που λένε τα χείλη.

«Σ' αγαπώ» ψιθυρίζουν.

Φωνάζουν «Σ' αγαπώ, και θα μπορούσα τον ήλιο να σθήσω στα πόδια σου.

Κι ο ήλιος, πήρε να κρύβει σιγά σιγά το πρόσωπο του στα νερά που βούτηξες λίγο πριν να δροσίσεις τα πόδια σου.

Έχω χαθεί στα κύματα των μαλλιών σου

Χαράματα είναι κι έχω χαθεί στα κύματα των μαλλιών σου.
Τούτη η θάλασσα η πρωινή μ' έχει τυλίξει.
Έξω απ' αυτή πέφτει μια βροχή παγωμένη
μέσα της, δύο χέρια ζεστά μ' αγκαλιάζουν.
Αφήνομαι, κι έχω μάτια κλειστά.
Αφήνομαι, κι όλα τριγύρω μοιάζουν με παραμύθι θαλασσινό.

Βυθίζομαι ολοένα στα βαθιά νερά.
Μια γοργόνα μ' ένα κλεφτοφάναρο πλησιάζει
και με παίρνει από το χέρι.
Πια δεν είναι σκοτάδι τριγύρω.

Μπαίνουμε στην αυλή κάποιου μεγάλου σπιτιού.
Πρέπει να είναι το δικό της.
Το τραπέζι είναι στρωμένο.
- Κάθισε μου λέει.
Από ευγένεια της ζητώ πρώτη εκείνη να καθίσει.
- Σε περίμενα, συνέχισε την κουβέντα της, κι όλα ετούτα για εσένα
από καιρό τα ετοιμάζα.
Της έβαλα ένα μετάξινο μαντίλι στον λαιμό.
Άπλωσα τους λίγους αστερίες που μάζεψα όσο στεκόμουν μόνος στο
δωμάτιο.
Εκείνοι, σαν την είδαν με μιας χαμογέλασαν.
Φώτισε το δωμάτιο.
Χαμογέλασε εκείνη, φώτισε η ψυχή της.
Η δική μου ακολούθησε το φως που είχε απέναντι της.
Δε θέλησα να μιλήσω.
Με το μελάνι μιας σουπιάς έγραφα κάτι πάνω στον βράχο.

«Τη θάλασσα την πιο μεγάλη την βλέπω μέσα στα μάτια σου»

Άφησε το βλέμμα το παραξενεμένο στα μάτια μου.

- Όταν έχουμε το βλέμμα ενός ανθρώπου ιδιαίτερου απέναντι στο δικό μας άλλο δε μένει να κάνουμε από το να ταξιδέψουμε εντός του.

Κι εμένα μου αρέσουν τα ταξίδια τα θαλασσινά.

Για τούτο είναι θάλασσες στην ψυχή μου τα μάτια σου.

Χαμογέλασε ξανά.

Ντράπηκαν τ' αστέρια τα θαλασσινά για το ελάχιστό τους φως που χάθηκε στη λάμψη που φανέρωσαν τα χείλη της.

Ένα στρείδι μεγάλο άνοιξε την αγκαλιά του κι εμείς, αγκαλιασμένοι χωθήκαμε εκεί μέσα...

Βυθίζομαι ολοένα μέσα σου.

Κι έξω πιθανό πάλι να βρέξει.

Ας ήταν τουλάχιστον στην βροχή να άφηνα δύο λέξεις γραμμένες σε λευκό πανί και να 'ξερα πως το καράβι θα βγάλει στην αγκαλιά σου...

Παρασκευή είναι

Παρασκευή είναι, περιμένω το λεωφορείο της γραμμής.
Γιατί άραγε πάντα αργεί όταν το περιμένω;

Έχω τόσον καιρό να σε δω, νιώθω πως ξεχνώ το πρόσωπο σου.
Τα βράδια όμως επιστρέφεις, τρυπώνεις στα όνειρά μου.
Σιωπάς.

Ξαπλώνεις στο σχήμα του κορμιού μου.

Γινόμαστε ένα.

Τα δάχτυλα μας τυλίγονται, παίρνουν ένα πινέλο,
ζωγραφίζουν όνειρα,
της καρδιάς μας το χτύπημα το φθινοπωρινό..

Το ρεύμα σου με διαπερνά.

Δεν προσπαθώ από κάτι να σωθώ για τούτο αφήνομαι.

Έχω τριαντάφυλλα αγοράσει, κόκκινο,

κήπος να μοιάζει το σπίτι μας.

Δύο αστέρια αν είχα θα έμοιαζε ουρανός το ταβάνι..

Θ' ανοίξω το κρασί σε λίγο.

Τα κεριά θα ανάψω για να 'ρθεις...

Διψασμένα για το φιλή χείλη

Τούτη η βροχή
κυλάει πάνω στα διψασμένα για το φιλή σου χείλη μου.
Νιώθω τις αποστάσεις να μικραίνουν
πιο κοντά να έρχονται οι σκέψεις και τα όνειρά μου εκεί
μαξιλάρι στα δικά σου.

Ξυπνάς με μικρά γουργουρητά
βγαίνουν έπειτα χαμογελαστές οι λέξεις
χαρούμενα βλέμματα μου αφήνεις κι εγώ τ' απορροφώ.
Τοσοδούλι σφουγγαράκι γίνομαι
ν' απορροφώ του κορμιού σου το άρωμα, την κίνηση, την δίψα.

Διψούμε και οι δύο.
Ο ένας για τον άλλο.
Ο ένας τη δίψα του άλλου να ξεδιψάσει...

Λιποτάκτης θα γίνω

Στην πολιτεία ξημερώνει σιγά σιγά κι εγώ
ετοιμάζομαι για τη δουλειά.

Μ' απόψε λέω να δραπετεύσω
να σηκώσω πανιά και να 'ρθω να σε βρω.

Αδικαιολογήτως απόν θα γράψουν στις αναφορές.

Λιποτάκτης θα γίνω.

Λιποτάκτης για τη δική σου αγάπη.

Απόψε ακούω μόνο τη φωνή σου

Απόψε ακούω μόνο τη φωνή σου
πως τραγουδάει κάτω απ' το κόκκινο φεγγάρι
πως ψιθυρίζει λόγια μυστικά
πως νανουρίζει στη μεγάλη θάλασσα όσα ζήσαμε.

Κι ήταν
τα χέρια τα δικά μου που βαστούσαν
ένα ποτήρι με κρασί στα χείλη σου να φέρουν
κ' ήταν
τα χέρια τα δικά σου που βαστούσαν
ένα ποτήρι με κρασί στα χείλη μου να φέρουν.

Μεταλαμβάνοντας τον έρωτα
μεταλαμβάνοντας το ρίγος ενός ξυπνήματος πρωινού
ενός αγγίγματος
ενός φιλιού.

Μ' απόψε
πίσω επιστρέφουν όσα ήρθαν
για να 'ρθουν πάλι
καιρό μετά
ντυμένα το μεταξωτό τους ρούχο
που δύο σταγόνες βρόχινες θα το μουσκέψουν...

Δρομολόγια ριμέικ

Δύο κουβέντες στο τηλέφωνο για καληνύχτα.
Η κούραση μας έχει τρυπήσει τα μηνίγγια.
Πόσο θ' αντέξουμε ακόμα;
Η ανάγκη μας λέει πολύ
η επιθυμία περισσότερο
η πραγματικότητα θα δείξει...

Απόψε, λέω να φθάσω ως τα αστέρια
λίγη από τα σκόνη τους να ριζώ να χρυσίω τα χείλη σου
ονειρεύθηκα κάποτε βλέπεις να γίνω Μίδας.
Ευτυχώς που δεν έγινα...
Έτσι μπορώ να σε ξεκουράζω στιγμιαία έστω
από την άκρη ενός τηλεφώνου.
Να σου βάζω στο πλάι τα μαλλιά να φαίνεται το πρόσωπο σου.
Να σε φιλώ, και να έχω την ευτυχία πως δεν θα σε χάσω...

Απόψε λέω να σου πλέξω έναν ουρανό.
Θα 'χει εκείνα τα φώτα τα νυχτερινά του αναμμένα.
Δρομολόγια ριμέικ πάνω απ' την ψυχή μας
θα διαγράφουν αστέρια μικρά με ρίμελ στις βλεφαρίδες
κι άρωμα απαλό στο κορμί τους...
Θα ευωδιάσει η νύχτα, θα το δεις...

Απόψε πάλι με κατακλύζεις

«Απόψε πάλι με κατακλύζεις.
Στρέφω το πρόσωπο μου στον καθρέφτη κι ότι κοιτάζω είσαι εσύ.
Ότι ανασαίνω είσαι εσύ.
Όπου υπάρχω...

Θα μου πεις καληνύχτα.
Τα χέρια θ' απλώσω να πιάσω τη λέξη
την αίσθηση της να έχω συντροφιά μέχρι το ξημέρωμα.

Κι απόψε πάλι, θα τυλιχτούμε τις ανείπωτες λέξεις.
Θα κλειστούμε, σ' ένα δωμάτιο εσύ, σ' εν' άλλο εγώ.
Ανήμποροι να κατανικήσουμε τις αποστάσεις.
Για λίγο μόνο μας φέρνουν κοντά κάποια τρένα ή λεωφορεία...
Για λίγο μας βάζουν μιαν ανάσα στο στήθος
κι έπειτα πάλι πίσω την παίρνουν.

Απόψε πάλι, θα βυθιστούμε στην αίσθηση την καυτή της βραδιάς
και σ' ότι πίσω της άφησε η πανσέληνος
θα βαδίσουμε ως το ξημέρωμα...»

Αφού κι απόψε μ' αγαπάς

Αγάπησε με απόψε
δίχως υπόσχεση καμία στα χείλη
δίχως λέξεις, δίχως επιθυμίες
μ' εκείνο μονάχα το χάδι των μικρών παιδιών
όταν ξυπνούν χαρούμενα την ώρα
που μοιράζει χρώματα ο Θεός στη μέρα
και τρέχουν στο κρεβάτι να κουρνιαίσουν πλάι ή ανάμεσα μας...

Αγάπησε με απόψε
με την φρεσκάδα του ανέμου στα ψηλά βουνά
με την γλυκάδα της βροχής της απαλής στο πρόσωπο
στις μέρες του καλοκαιριού...

Αγάπησε με απόψε
κι ένα καράβι θα σου πλέξω με κογχύλια του βυθού
να σε ξανοίξω στα πελάγη...

Αφού κι απόψε μ' αγαπάς
με τούτο το φεγγάρι, το σχεδόν πανσέληνο
θα σου φωτίσω μονοπάτια μικρά
παραδομένα στην αγάπη του δάσους να περάσεις
και στον πηγών το δροσερό νερό του στήθους σου
να γαληνέψεις την φωτιά.

Κι εκεί, έτσι αναπάντεχα θαρρείς
πάνω σε τούτο το κορμί το αληθινό
τα μάτια μου θα ιδρώνουν
καθώς τα δάχτυλα σμιλεύοντας το θα χορεύουν
πότε σε λάβα πότε σε βροχή.

Αφού κι απόψε μ' αγαπάς
θα μετοκίσω στα άκρα το πιο ερεθισμένα
που ταξιδεύουν τις αισθήσεις στο όνειρο κάθε φορά...

Το πλοίο

Υπάρχει ένα πλοίο, δένει σε λιμάνι μικρό.
Ξεκινά μονάχα για ένα ταξίδι.
Ταξίδι που υποσχέθηκαν δύο να κάνουν
μα μονάχα ο ένας έφθασε μέχρι εκεί.

Τα σπίτια χαμηλά, όμορφα, γαλήνια.
Τα μάτια κενά και μετέωρα πάνω από τις σκεπές τους.
Δεν έχουν που να κοιτάζουν.
Φεύγει πίσω το πλοίο.

Στο λιμάνι κάποιoi ψαρεύουν αμέριμνα, όπως σε κάθε λιμάνι.

Θυμούμαι πως κάποτε αγκίστρωσα το δάχτυλό μου, παιδι ήμουν.
Πιο πολύ με πονά που ακόμα δεν έμαθα...

Αγκιστρώνονται κάποτε κ' οι ψυχές μας, όπως άλλοτε τα βήματα ή
τα λόγια μας.
Έτσι δεν είναι;
Και πάντοτε πονάμε...

Ο έρωτας στις αισθήσεις

Βαδίζαμε δίχως λέξεις ανάμεσα στα χείλη, τα δάχτυλα μονάχα δεμένα των χεριών π' ανάμεσα τους δρασκελούσαν μικρές, αθώες ακόμα, σταγόνες ιδρώτα.

Μετρούσαμε την αγωνία στου στήθους το ρίγος.

Την παραχή πάνω στα δάχτυλα.

Τον έρωτα στις αισθήσεις.

Εκείνον τον τελευταίο, πήραμε οδηγό.

Εκείνον τον τελευταίο ήταν που ποθούσαμε απ' όλα πιο πολύ.

Ήταν εκείνος πάλι που μας έβγαλε στην όχθη την αντίπερα.

Αφήσαμε ίχνη στην άμμο την νοτιωμένη.

Καλούπια σωμάτων πάνω στα ίχνη.

Όνειρα πάνω στα σώματα...

**Χτύπα το νερό να κυματίσει
κι όνειρο η νύχτα θα χαρίσει...**

Κοίταξες πως ταξιδεύουν τα φύλλα στο νερό;
Βαρκάκια μοιάζουν, μ' ανοιχτά τα μικρά τους πανιά, που ταξιδεύουν.

*Χτύπα το νερό να κυματίσει
κι όνειρο η νύχτα θα χαρίσει
στρώσε στρώμα στο φεγγάρι
να φωτίσει σα φανάρι*

Χορεύουν στις αχτίδες ανάμεσα του φεγγαριού απόψε, καθώς εκείνο ξάπλωσε στον παχύ του ουρανό...

*Στήσανε χορό τα ζωτικά
δώσαν στα παιδιά γλυκά
ξεχασθήκαν στην γλυκάδα
βγήκ' η νύχτα για βαρκάδα*

Μοιάζει παιδικού να είναι τραγουδιού η κίνησή τους...

*Ζάρι παίρνει, ζάρι ρίχνει
και η νύχτα κάτι δείχνει
κάποιος τραγουδά στο δάσος
κι ο τενόρος είναι μπάσος*

...κι εκείνο το τραγούδι φωνή βραχνή τ' αφήνει ν' ακουσθεί...

Άραγε πώς να τραγουδά τους πόθους της η πλάση;

Κοιμήσου εσύ

Κοιμήσου εσύ

κι εκεί που δεν τα καταφέρνεις για εσένα εγώ θα ονειρευθώ...
Θα ριξω στο γιαλό καράβια ξύλινα να φθάσουν στην ποδιά σου
να ξεκουράσουν τα πανιά τους στο χρώμα το λευκό της.
Κι έτσι πως θα κινούν για τ' ανοιχτά από το χέρι θα σ' αρπάξουν.

Κοιμήσου εσύ

κι έχω ένα όνειρο κρυμμένο στο μαξιλάρι σου από κάτω.
Σα βάλεις το χέρι το κεφάλι ν' ακουμπήσεις θα το νιώσεις.

Κοιμήσου εσύ.

Κι έχω στις θάλασσες μιλήσει για να τραγουδούν.

Κοιμήσου εσύ.

Κι έχω στους ανέμους μιλήσει να γλυκάνουν το πέρασμα τους.
Στ' αστέρια
ν' απαλύνουν το σκοτάδι της νυχτιάς, κι εκείνη
να μη μιλεί
μόνο τη θάλασσα να συντροφεύει στο τραγούδι της...

Κοιμήσου εσύ

να γύρω κι εγώ στα γόνατα σου ν' αποκοιμηθώ...

Πρώτες Δημοσιεύσεις

Τα ποιήματα: **Το πηγάδι, Υπόκλιση, Παλιά γραφή, Ανθάκια μυγδαλιάς, Το τραγούδι των παιδιών** δημοσιεύθηκαν στο λογοτεχνικό περιοδικό **Απόπλους Τεύχος 48, Σάμος, Άνοιξη Καλοκαίρι 2010.**

Ο Ιωάννης Τσιουράκης γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1976 στο Koersel, μια μικρή πόλη στην επαρχία της Λιμβουργίας, στη Φλάνδρα του γίου.

Ήταν ακόμα σε πολύ μικρή ηλικία όταν η οικογένεια του επέστρεψε στην Ελλάδα.

Μεγάλωσε στη πόλη της Θεσσαλονίκης όπου και έζησε μέχρι το 2000 για να επιστρέψει και πάλι

το 2006.

Στα χρόνια της απουσίας του έζησε στην Κομοτηνή και τη Σάμο, από τις οποίες έφυγε πλημμυρισμένος εικόνες, αρώματα κι ανθρώπους.

Από το 1999 ποιήματα του δημοσιεύονται στα έντυπα λογοτεχνικά περιοδικά «Εξώπολις», «Απόπλους», «Ρωγμές» και «Πάροδος», στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Στάχτες» όπως και στην ιστοσελίδα «Ανεμολόγιο».

Έχει γράψει τραγούδια για το παιδικό Θέατρο.

Έχουν δημοσιευθεί τα βιβλία του: **«Ηχος Πλάγιος. Μόνος...»** ποίηση 2008, **«Στον χτύπο επάνω της καρδιάς»** ποίηση 2010, **«Τα γράμματα της Υβόννης»** νουβέλα 2010.

Και τα e-book: **«Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια»** ποίηση 2010, **«Ηχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη»** ποίηση 2010, **«Υποσχέσεις του Φθινοπώρου»** ποίηση 2010.

Από τον Απρίλιο του 2007, διατηρεί στο διαδίκτυο το ιστολόγιο «Ηχος Πλάγιος. Μόνος...».

<http://www.hxosplagiosmonos.blogspot.com>

Πίνακας εξωφύλλου: Leonid Afremov (1955)
New nude artwork

ISBN: 978 - 960 - 92865 - 0 - 3